

РЕШЕНИЕ

№ 4276

гр. София, 28.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на пети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Михаела Касабова- Хранова

при участието на секретаря Мария Т. Методиева
като разгледа докладваното от Михаела Касабова- Хранова Въззивно гражданско дело № 20231100501969 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от Н. С. Ж. с ЕГН ***** срещу Решение № 313/08.01.2023 г., постановено по гр.д. № 48778/2022 г. по описа на СРС, 153-ти състав в частта, в която са отхвърлени исковете срещу „Н.с.“ ЕАД с ЕИК **** с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, 2 КТ – за отмяна на уволнение и възстановяване на заеманата от Ж. до уволнението длъжност – директор „Финансова дирекция“ и в частта, в която е отхвърлен предявеният иск с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 и ал. 2 КТ за периода от 25.07.2022 г. до 02.12.2022 г. за сумите до 22 265.04 лева – обезщетение за оставане без работа в резултат от незаконното уволнение за период от шест месеца след уволнението, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска.

В жалбата са наведени доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението в обжалваните части. Твърди се, че К.П. не е разполагал с компетентност да прекрати трудовия договор на ищцата, поради това, че е назначен за изпълнителен директор до провеждане на конкурс, че е нарушена предвидената в Устава на ответното дружество процедура, а именно липсвало решение на СД на дружеството, както и че изпълнителният директор П. не е разработил бизнес програма. Поддържа, че приетата на 19.04.2022г. от друг състав на СД бизнес програма не била одобрена от принципала на ответника. Сочи се, че такава е била одобрена от Министъра на земеделието, храните и горите за периода 2017г.-2021г. Изтъква се, че уволнението е незаконно. Предвид изложеното, иска се отмяна на първоинстанционното решение в обжалваните части и постановяване на друго, с което исковите претенции да бъдат отхвърлени. Претендира сторените в производството разноски, съгласно списък по чл.

В законоустановения срок по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от ответната страна – „Н.с.“ ЕАС, в който се сочат твърдения за неоснователност на въззивната жалба. Изтъква се, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно, поради което и моли да бъде потвърдено. Претендира разноски. Навежда възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК, намира следното:

Първоинстанционният съд е сезиран от Н. С. Ж. с обективно, кумулативно съединени иски с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ и чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. с чл. 225, ал. 1 КТ. Ищецът твърди, че заемал при ответника „Н.с.“ ЕАД длъжността директор „Финансова дирекция“. Сочи, че със заповед № 106/22.07.2022 г. на изпълнителния директор на дружеството трудовото му правоотношение било прекратено на основание чл. 328, ал. 2 КТ. Счита, че е незаконосъобразно уволнен, като оспорва да е налице уволнителното основание по чл. 328, ал. 2 КТ, тъй като за прекратяване на трудовото му правоотношение няма решение на съвета на директорите на дружеството, сключеният договор за управление не съдържа необходимите реквизити, както и изпълнението му не е било започнало към датата на уволнението. Моли съда да отмени уволнението му като незаконно, да го възстанови на заеманата преди уволнението длъжност и да му присъди обезщетение за оставане без работа.

В постъпилия в срока по чл. 131 ГПК отговор на исковата молба ответното дружество не оспорва, че трудовото правоотношение с ищеца е прекратено с атакуваната заповед. Счита уволнението за законосъобразно. Твърди да е налице законосъобразен избор на нов изпълнителен директор на дружеството, в правомощията на който е било да подбере екипа при изпълнение на възложените цели. В условие на евентуалност прави възражение за прихващане със заплащането на ищеца обезщетение по чл. 220, ал. 1 КТ в размер на 17 265, 78 лв.

По делото не е спорно, че въз основа на трудов договор от 15.02.2022 г. между страните е възникнало трудово правоотношение, по силата на което ищцата е заемала при ответника длъжността директор „Финансова дирекция“.

Не е спорно още, а и от приетата по делото длъжностна характеристика се установява, че заеманата от ищеца длъжност е ръководна. Съгласно § 1, т. 3 ДР КТ ръководна длъжност заемат ръководителят на предприятието, неговите заместници и други лица, на които е възложено ръководството на трудовия процес, включително и в поделение на предприятието, както и колективните изборни органи за управление (стопански съвет, управителен съвет, изпълнително бюро, оперативно бюро и други подобни). Преценката дали един служител заема ръководна длъжност се прави при съобразяване съдържанието на трудовите функции на длъжността съгласно длъжностната характеристика, мястото в йерархията на длъжности в рамките на съответното предприятие, независимо от наименованието на длъжността. В случая основната трудова функция на ищеца е била свързана с ръководството, организацията и контрола върху финансово-счетоводната дейност на дружеството, което несъмнено определя длъжността ѝ като ръководна.

Трудовото правоотношение с ищеца е прекратено без предизвестие със заповед № 106/22.07.2022 г., връчена му на същата дата, с посочено правно основание чл. 328, ал. 2 КТ, а като фактическо такова е вписано „поради сключване на договор за

управлението на „Н.с.“ ЕАД с К.П. № РД-14-21/05.07.2022г. Видно от съдържанието на заповедта, същата е издадена и подписана от изпълнителния директор на ответното дружество към този момент –К.П.. От приетите по делото протокол и договор за възлагане на управлението от 21.06.2022 г., сключен между министъра на земеделието, като упражняващ правата на държавата и К.П., се установява, че на 21.06.2022 г. последният е назначен за член на съвета на директорите на ответното дружество за срок до провеждане на конкурс, като му е възложено да управлява дружеството, както и да го представлява в съответствие с действащата нормативна уредба и Устава на дружеството. Видно от протокол № 23/05.07.2022 г. от проведено заседание на съвета на директорите К.П. е избран за изпълнителен директор на дружеството, за което е сключен договор за възлагане на управление № РД 14-21/05.07.2022 г. От посочения договор се установява, че на последния е възложено управлението и ръководството на търговската дейност на ответното дружество в съответствие с изискванията на закона и бизнес плана. Съгласно чл. 2.2 и чл. 2.4 от договора изпълнителният директор има право да подбере работници и служители за реализация на търговската дейност на дружеството по своя преценка, както и да доразвива заетите в бизнес плана за дейността цели, като организира допълнителни сделки или производство и разпространение на нови продукти и откриване на нови канали за пазар на продукцията.

Съгласно чл. 13 от приетия по делото Устав на ответното дружество органите на неговото управление са: едноличният собственик на капитала /държавата/ и съветът на директорите. В чл. 14, ал. 2, т. 14 е предвидено, че едно от правомощията на едноличния собственик на капитала, чийто права се упражняват от министъра на земеделието, храните и горите, е одобряването на бизнес програма. Според чл. 16 отношенията между едноличния собственик на капитала и членовете на съвета на директорите се уреждат с договор за възлагане на управлението и контрола, като в двумесечен срок от подписването му членовете на съвета на директорите следва да изготвят и представят за одобрение пред едноличния собственик на капитала 5-годишна бизнес програма на дружеството, която следва да съдържа конкретни икономически показатели, чието изпълнение съветът на директорите следва да осигури, като: рентабилност, производителност, обем на продажбите, печалба или намаляване на загубите, нови пазари, използване на съоръженията, поддържане на определен брой работни места, финансови задължения, инвестиции и др. В чл. 21 от Устава са предвидени правомощията на съвета на директорите, част от които са: представя пред едноличния собственик на капитала тримесечен и годишен отчет за работата си при изпълнение на бизнес програмата на дружеството – т. 1 и т. 2; назначава и освобождава управителите на клонове и директорите на дирекции с месторабота в „Централното управление“ на дружеството – т. 11; обсъжда и решава всички въпроси, освен тези, които са от изключителна компетентност на едноличния собственик на капитала – т. 17. В чл. 25 е уреден статутът на изпълнителния член на съвета на директорите, като се предвижда, че съветът на директорите възлага на един или повече от своите членове – изпълнителен директор, да управлява и представлява дружеството. Съгласно ал. 1 от същия устав управлението се възлага с договор, който се сключва в писмена форма между председателя на съвета на директорите и изпълнителния директор, който представлява дружеството самостоятелно пред всички трети лица. Правомощията на изпълнителния директор са уредени в чл. 25, ал. 3 от Устава, като част от тях са: да представлява дружеството самостоятелно, организира изпълнението на решенията на съвета на директорите, сключва трудовите договори със служители на дружеството, решава всички въпроси, които не са от изключителната

компетентност на едноличния собственик на капитала или на съвета на директорите според закона или устава или които са му възложени с решение на едноличния собственик на капитала и др.

В производството пред първоинстанционния съд е прието решение на СД на „Н.с.“ ЕАД по т. 1 от протокол № 9/19.04.2022 г., с което е приета стратегия и бизнес програма на дружеството, приложени на л. 63-86 по делото, изпратени за одобрение на министъра на земеделието на 20.04.2022 г. Последните са върнати за преработка с писмо от 22.08.2022г.

С протокол № РД59-50/11.08.2022 г. К.П. е освободен като член на СД на „Н.с.“ ЕАД в качеството му на представител на държавата, като е прекратен и договор № РД58-46/21.06.2022г. за възлагане на управлението на ответното дружество.

В проведеното на 02.12.2022г. съдебно заседание е извършена констатация по представената в оригинал трудова книжка на ищеца, при която е установено, че трудовото му правоотношение с ответника е прекратено на 25.07.2022 г., на основание чл. 328, ал. 2 КТ. След поставен печат от ответника с отбелязан период на прослужено време е отбелязано, че ищцата е започнала работа друго трудово правоотношение, считано от 03.10.2022г. на длъжност счетоводител при основно трудово възнаграждение от 1200 лв., след което липсват други отбелязвания в трудовата книжка.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259 ГПК, от легитимирано лице - страна в процеса, срещу подлежащ на обжалване акт, поради което същата е допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, постановено в рамките на правораздавателната власт на съдилищата по граждански дела и в съответствие с основанието и петитума на искането за съдебна защита.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира въззивната жалба за неоснователна. Решението на Софийски районен съд е правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от първоинстанционния съд. Фактическата обстановка по спора е била правилно установена от СРС и по идентичен начин се установява и пред настоящата инстанция. Във връзка с доводите във въззивна жалба е необходимо да се добави и следното:

Съгласно цитираната разпоредба на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася по правилността на фактическите и правни констатации само въз основа на въведените във въззивната жалба оплаквания, съответно проверява законосъобразността само на посочените процесуални действия и обосноваването само на посочените фактически констатации на първоинстанционния съд, а относно правилността на първоинстанционното решение той е обвързан от посочените в жалбата пороци, като по конкретно наведените в жалбата оплаквания настоящата съдебна инстанция намира следното:

В настоящия случай, между страните в производството е съществувало валидно

трудова правоотношение, като ищецът е заемал длъжността „директор на „Финансова дирекция“.

Работодателят е упражнил субективното си потестативно право едностранно да прекрати трудовия договор с ищеца Н. С. Ж. на основание чл. 328, ал. 2 КТ – поради сключване на нов договор за управление на дружеството от 05.07.2022 г. с К.П..

Законността на едностранното прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 328, ал. 2 КТ включва: 1. компетентен орган на работодателска власт да е прекратил трудовото правоотношение; 2. ищецът да е бил измежду лицата, които представляват „ръководство на предприятието“ по смисъла на § 1, т. 3 КТ; 3. преди прекратяването на трудовото правоотношение да е бил сключен договор за управление на предприятието, т. е. на работодателя по смисъла на § 1, т. 1 КТ и 4. да е започнало изпълнението на договора за управление, като уволнението да е извършено в 9-месечен срок от този момент.

В случая, при съвкупна преценка на доказателствата по делото съдът приема, че от страна на ответника е доказано наличието на всички предпоставки за прилагане на процесното уволнително основание по чл. 328, ал. 2 КТ. С договора за управление по смисъла на посочената разпоредба собственикът на едно предприятие /или негов представител/ възлага на друго лице управлението на предприятието с оглед постигането на определена стопанска цел. Право да приложи това специфично по цел основание за прекратяване има управителят, с когото е сключен такъв договор за възлагане на управлението и е достатъчно да се установи, че има сключен договор, с който се предава управлението на предприятието на управител, задължаващ се срещу възнаграждение да постигне на свой риск в уговорен срок определен стопански резултат. Следователно, следва да е налице или договор с нов управител или нов договор – за нов период и задачи, сключен със същия управител (в този смисъл е решение № 351/31.10.2013 г. по гр. дело № 2188/2013 г. на ВКС, IV г. о.). В случая, от събраните по делото доказателства безспорно се установява наличието на валидно сключен договор за възлагане на управлението на ответното дружество срещу възнаграждение, доколкото по силата на представения договор от 05.07.2021 г. дейността по управлението на ответното дружество е възложена на К.П.. Доколкото теченето на 9-месечния срок по чл. 328, ал. 2 КТ се обвързва със започването на фактическото изпълнение на договора за възлагане на управлението, следва да се приеме, че началото на срока е 05.07.2022 г., следователно оспорваната заповед е издадена при спазване на законовото изискване.

Настоящият съдебен състав не споделя възражението на въззивницата за липсата на представителна власт на подписалия уволнителната заповед изпълнителен директор К.П., доколкото същият бил назначен за временно изпълняващ длъжността изпълнителен директор до провеждането на конкурс. Съгласно трайната практика на ВКС, която настоящият състав споделя, законът не поставя други изисквания, респективно не въвежда ограничения, за да може лицето, разполагащо с работодателска власт, да упражни правото си да прекрати договорната връзка при условията на чл. 328, ал. 2 КТ. Нито общата трудовоправна норма, нито приложимите специални норми не предвиждат изключване на специалното уволнително основание по чл. 328, ал. 2 КТ за ръководители, чийто договор за управление е сключен за по-малък срок и/или е в зависимост от настъпване на определено условие /напр. - до провеждане на конкурс за нов управител/ (в този смисъл решение № 259/20.12.2017 г. по гр. д. № 1235/2017 г. на ВКС, IV г. о., определение № 97/28.01.2016 г. по гр. д. № 5959/2015 г. на ВКС, IV г. о., определение № 815/30.11.2018 г. по гр. д. № 2493/2018 г.

на ВКС, III г. о определение № 104/24.01.2023 г. по гр. д. № 3778/2022 г. на ВКС, III г. о.). Договорът за управление винаги е срочен, но срокът му е без значение за правото на уволнение по чл. 328, ал. 2 КТ. Следователно, фактическият състав на основанието по чл. 328, ал. 2 КТ възниква и при договор за управление сключен за по-кратък срок, или с оглед настъпване на бъдещо събитие, предвидено като основание за прекратяване на гражданския договор с управителя, щом са налице всички останали предпоставки.

Съдът намира, че заповедта изхожда и от разполагащо с представителна власт лице, тъй като е издадена от новоназначения изпълнителен директор – К.П. след започване на изпълнението на договора за възлагане на управлението от 05.07.2022 г., на който се позовава ответникът с отговора на искова молба. В случая, не следва да бъде споделен доводът на ищеца за допуснато нарушение в устава на „Н.с.“ ЕАД, изразяващо се в липсата на взето от съвета на директорите решение за прекратяване на трудовия договор с ищеца. Действително в чл. 21, ал. 1, т. 11 от същия се предвижда, че освобождаването на директорите на дирекции в ЦУ, каквато е била Н. Ж. към момента на уволнението си, се извършва с решение на съвета на директорите, каквото няма данни да е било взето по отношение на нея. Съдът намира обаче, че сам по себе този факт не води до незаконосъобразност на оспорената заповед № 106/22.07.2022г., тъй като освен посочените в чл. 328, ал. 2 КТ предпоставки, законът не поставя други изисквания, респ. не въвежда ограничения, за да може лицето, разполагащо с работодателска власт, да упражни правото си да прекрати договорната връзка при условията на посочената разпоредба.

По възражението в жалбата на ищеца за липса на конкретна бизнес задача в договора за управление, съдът намира следното: Действително от съдържанието на представения по делото договор за възлагане на управлението от 05.07.2022 г. не се установява да е поставена конкретна бизнес задача. Основанието за уволнение по чл. 328, ал. 2 КТ е безвиновно и обективно. То не е свързано с личността на лицето, на което е възложено управлението, а със съдържанието на договора за управление. Установената практика на съдилищата по този въпрос приема непротиворечиво, че договорът за възлагане на управлението на едно дружество е този, с който възложителят, срещу възнаграждение, предоставя търговско предприятие за управление на едно лице, което се задължава да извършва това управление. Този договор по своята правна природа е гражданскоправен договор. Той е каузален, а неговото основание/кауза/цел, към която е насочен, е лицето, на което срещу възнаграждение е възложено управлението, на свой риск и полагайки грижата по чл. 281 ЗЗД да постигне оптимален стопански резултат. В тази връзка настоящият състав възприема становището застъпено в постановените по реда на чл. 290 ГПК в Решение № 351/31.10.2013 г. по гр.д. № 2188/2013 г. на ВКС и Решение № 4/07.04.2022 г. по гр.д. № 2285/2021 г. на ВКС. В същите се приема, че в основанието за уволнение по чл. 328, ал. 2 КТ се включва изискването да е сключен договор за възлагане на управлението на предприятие, като съдържанието на договора за управление се определя свободно от страните, които са ограничени само от императивни разпоредби на закона. Добавянето на предпоставка, която от закона не произтича, - започналото изпълнение да е релевантно, само когато е по конкретна бизнес програма/ бизнес план, - неоправдано стеснява приложното поле на чл. 328, ал. 2 КТ. Макар постигането на така описаните цели да не е посочено изрично в разпоредбата на чл. 328, ал. 2 КТ, същите произтичат от характеристиките на договора за възлагане на управление на предприятието и свързаните с него конкретни нови стопански цели, които несъмнено налагат изпълнението им да бъде

осъществено с нов ръководен екип, а не със стария такъв предвид същността на посоченото уволнително основание. Съществен елемент на договора за управление е постигането на стопански резултати или икономически показатели: рентабилност, обем на продажби, печалба и т. н. Според решение № 144/04.07.2019 г. по гр. д. № 4350/2018 г. на ВКС, IV ГО, „договорът е за възлагане на управлението, ако директорът се е задължил в определения срок, срещу възнаграждение, да постигне на свой риск определен стопански резултат, като е без значение дали договорът се сключва с ново лице, или с такова, което е имало предходен договор за управление, дали приетата от работодателя бизнес програма е нова, сходна или идентична с предходна програма; по чие предложение е приета програмата и дали тя се съдържа в самия договор или в други документи, стига да е налице връзка между тях; както и дали преди или след възлагане на управлението са поставени за изпълнение същите или изцяло нови задачи, в сравнение с тези на предходния управител“. Предвид изложеното е обоснован и съобразен с практиката на ВКС по въпроса и извода на СРС, че бизнес - задачата с конкретни икономически показатели, които управляващият предприятието трябва да постигне, може да бъде поставена с други актове или документи, които са извън самия договор за управление, стига между тях и договора за управление да е налице връзка или договорът за управление да препраща към тях. (в този смисъл решение № 198 от 19.12.2016 г. по гр. д. № 601/2016 г. на ВКС, III г. о., определение № 607 от 04.04.2023 г. по гр. д. № 4339/2022 г. ВКС, III г. о.). Във връзка с възраженията в жалбата въззивният съд споделя становището възприето в практиката на ВКС, че за прилагане на процесното основание за прекратяване на договора е без правно значение въпроса дали бизнес програмата е нова, сходна или идентична с предходната бизнес програма и дали се съдържа в самия договора, в какъвто смисъл са възраженията на ищеца в жалбата. Както се посочи, в практиката последователно се приема, че няма пречка бизнес - задачата, с нейните конкретни икономически показатели, да се съдържат в друг, отделен документ, който да има връзка с договора за управление, какъвто е и настоящият случай, като съобразно чл. 2.4. от договора има право и да доразвива залегналите в бизнес плана за дейността цели като организира допълнителни сделки или производство и разпространение на нови продукти и откриване на нови канали за пласмент на продукцията. Следователно така сключеният договор препраща към приетия бизнес план (програма и стратегия) от СД от 19.04.2022г., които членовете на СД са задължени да изготвят и изпълняват, съгласно сключените договори за възлагане на управлението с членовете на СД, съгласно чл. 16 от Устава на дружеството и в частност закрепен в чл. 4, ал. 2, т. 9 и 10 от договора за възлагане на управлението от 21.06.2022г., сключен с К.П.. Видно от съдържаните на договора, възнаграждението на управителя е обвързано както от изпълнението на конкретните задължения по договора за управление, така и от постигнатите икономически резултати от дружеството за периода на действие на договора.

Следва да се посочи, че противно на изложеното във въззивната жалба не може да се възприеме като липса на бизнес задача отсъствието на приета, но все още неодобрена такава от принципала на дружеството. Действително от събраните писмени доказателства се установява изготвянето и приемането на бизнес стратегия и бизнес план на ответното дружество от проведеното на 19.04.2022г. заседание на СД, които са изпратени за одобрение от органа, упражняващ правата на държавата предвид разпоредбата на чл. 57, ал. 6 ППЗПП. Към момента на прекратяване на трудовото правоотношение с въззивницата, същите няма данни да са одобрени, а в последствие са върнати за доработване. Липсата обаче на одобрени бизнес програма и стратегия не могат да бъдат възприети като пречка за назначения изпълнителен директор да

упражнява правомощието си по прекратяване на трудовото правоотношение по реда на чл. 328, ал. 2 КТ, до какъвто извод е достигнал и СРС в обжалвания акт, с който настоящият състав се солидаризира. Това е така, тъй като се касае за оперативна и ежедневна дейност, изпълнението на стопанските задачи поначало не може да се счита за отложено до момента на евентуално административно одобрение, освен ако такова отлагане е предвидено в изрична правна норма. Управителят започва веднага да упражнява своите функции, тоест да изпълнява своята програма, затова може да прекрати и трудовите правоотношения на основание чл. 328, ал. 2 КТ. Този извод следва от поставения в разпоредбата деветмесечен срок, който не може да бъде удължен заради необходимост от административно одобрение на бизнес програмата. Следователно назначеният нов управител на дружеството може да уволни служителите в ръководството на предприятието, без да изчаква административното одобрение/съгласуване/ на своята програма за управление. В противен случай евентуалното забавяне на произнасянето на административния орган след деветмесечния срок би лишило управителя от правомощието да уволни служителите в ръководството, което би довело до неприложимост на разпоредбата на чл. 328, ал. 2 КТ (в този смисъл решение № 68/16.05.2018 г. по гр. д. № 3105/2017 г. на ВКС, III г.о.).

По изложените съображения въззивният съд счита, че работодателят законосъобразно е упражнил правото си на уволнение на разглежданото основание, поради което предявеният иск за неговата отмяна е неоснователен.

По исковете с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ и чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. с чл. 225, ал. 1 КТ. Правата на служителя да бъде възстановен на заеманата преди уволнението длъжност и да му се присъди обезщетение за времето, през което е останал без работа произтичат от признаване незаконността на уволнението и неговата отмяна. Предвид неоснователността на иска за признаване незаконност на уволнението и неговата отмяна, неоснователни се явяват и акцесорните искове.

Тъй като изводите на двете инстанции съвпадат, обжалваното решение следва да бъде изцяло потвърдено.

По разноските в производството:

С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК право на разноски има въззиваемата страна, на която следва да се присъдят такива в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 313 от 08.01.2023 г. по гр. д. № 48778/2022 г. по описа на СРС, 153 с-в.

ОСЪЖДА Н. С. Ж., ЕГН ***** да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на „Н.с.“ ЕАД, ЕИК **** сумата от 100 лв., представляваща сторени пред въззивния съд разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____